
Kagerplas

Kim Magnee

Jaren geleden was ik met een groep gemeenteleden en parochianen in Israël. We bezochten alle highlights van het Heilige Land. Op een van de laatste avonden zaten we bij elkaar en maakten we een rondje naar aanleiding van de vraag wat het hoogtepunt van de reis was geweest voor ieder van ons. Eén van de reisgenoten – een oudere boer – antwoordde direct: ‘Het boottochtje over het meer van Galilea.’ En toen ik hem vroeg waarom juist dat hem zo aangesproken had, zei hij uit de grond van zijn hart: ‘Omdat ik daar het gevoel had alsof ik weer thuis was op de Kagerplas.’

Een ontroerende reactie die me altijd is bijgebleven. Voor mij weerspiegelde het antwoord van deze wijze, eenvoudige man een grote waardering voor zijn dagelijks leven en zijn dagelijkse omgeving. In een tijd waarin mensen steeds zoeken naar nieuwe, grensverleggende ervaringen vind ik het inspirerend om te horen hoe sommigen daartegenover het geluk vinden in ‘het gewone’. (Ik zet het bewust tussen aanhaalingstekens.)

En ik denk dat ik daarom ook zo graag in de ouderenzorg werk. Telkens weer valt het mij op hoe de mensen hier de kunst verstaan tevreden, en dikwijls zelfs gelukkig, te zijn met kleine dingen. Tevredener dan veel van mijn generatiegenoten wier wereld groter is, die meer kunnen en meer hebben. Ik weet niet of het een leeftijds kwestie is of een generatie kwestie (ik vermoed een combinatie van beide), maar ik leer elke dag van de oudere mensen die ik bezoek. Natuurlijk, ook zij zijn niet heilig en soms wordt er (terecht of onterecht) stevig geklaagd of zijn mensen bevangen door somberheid. Maar toch overweegt in de contacten die ik hier in huis heb de dankbaarheid en het oog voor alles wat nog of toch goed is. Regelmatig word ik daardoor beschaamd en – dat gelukkig ook – leer ik om zelf opnieuw naar mijn leven te kijken en te genieten van alles wat mij gegeven is of wat ik bereikt heb.

Nu hoop ik maar dat deze groep mensen die levensinstelling vast weet te houden, ook wanneer ze het door alle bezuinigingen en veranderingen in de zorg minder en moeilijker krijgen. Want wanneer dat niet lukt, hebben we als maatschappij niet alleen hen, maar ook onszelf veel afgenomen. Hier, in de levenshouding van deze groep mensen, ligt een schat aan inspiratie en wijsheid. En nog altijd zoek ik naar manieren om daar meer van door te geven aan de snelle wereld buiten de muren van deze huizen. Zodat we allemaal de schoonheid ontdekken van onze eigen Kagerplas.

Kim Magnee is geestelijk verzorger in Duinhage (Humanitas Woonzorgplus), Den Haag